

UNIVERSUL ȘCOLII

- *Editorial*
- *Evenimente din viața școlii*
- *Opinii*
- *Didactica*
- *Proiecte educaționale*
- *Edi*
- *Noutăți editoriale*
- *Diverse*
- *Informații utile*

EDITURA UNIVERSUL ȘCOLII

a CASEI CORPULUI DIDACTIC ALBA

Alba Iulia, Str. G. Bethlen nr. 7, Cod 510009

Tel. 0258/826147, Fax. 0258/833101

Web: www.ccdab.ro,E-mail: ccdab@yahoo.com**Director:****Prof. Bărbuleț Narcisa - Ioana****Redactor șef:** prof. Oros Ligia Elena**Redactori:** prof. Jude Laurențiu, prof. Nandrea Maria, ing. ec. Onișoru Viorica**Colaboratori:** insp. gen. prof. Dărămuș Eugenia Marcela

lector univ. dr. Scheau Ioan

Tehnoredactare: aj. analist programator Popa Ioan**Corectura:** Prof. Nandrea Maria

© Autorii, conform legislației în vigoare, răspund în fața legii, în ceea ce privește plagiatul sau orice altă formă de atingere a dreptului de autor.

SUMAR

Simpozionul „A fi dascăl astăzi!” - 2019 - <i>Prof. Oros Ligia Elena</i>	2
Conferința națională RATE 2019 Timișoara <i>– Prof. Hamorszki Andreea</i>	2
Modele manageriale în actul educațional – <i>Prof. Clucerescu Carmen Simona</i>	4
Interviul de angajare – instrument de lucru al managerului – <i>Prof. Beca Felicia</i>	5
Comunică asertiv, nu agresiv! – <i>Prof. Dușa Emese Tunde</i>	7
Formarea profesională a elevilor din învățământul tehnic prin proiectele Erasmus + acțiunea KA1 proiecte de mobilitate - <i>Prof. Furdui Amalia</i>	9
Proiect internațional eTwining nou „Travelling with fairytales” la Școala gimnazială Nr. 3 Cugir - <i>Prof. Huștiuc Nicoletta, prof. Sicoie Anca</i>	12
Implicarea părinților copiilor preșcolari în parteneriatul educațional „Educați așa!” – <i>Prof. înv. preșcolar Bara Nicoleta Livia, Suciu Veronica</i>	15
Abordarea incluzivă a educației elevilor cu C.E.S. – <i>Prof. Mihălțan Maria</i>	17
Studiu – Factorii dezvoltării ontogenetice – <i>Prof. înv. preșcolar Furdui Mirela Elena</i>	19
Despre igiena aerului (I) – <i>Prof. Poptelecan Călin</i>	22
Rolul grădiniței în dezvoltarea comunității – <i>Prof. înv. preșcolar Bîte Aniela Ioana</i>	24
Familia – prima școală – <i>Prof. înv. primar Crișan Semidia</i>	25
Studiu comparativ între metodele tradiționale și metodele moderne – <i>Prof. înv. primar Gligor Dana</i>	28
Studiu – Creativitatea – premisă a performanței școlare – <i>Prof. Marc Aurica</i>	30
Proiect educațional „Sărbătoarea Dovleacului” – <i>Prof. Albu Irina Maria</i>	32

RAPORT CU PRIVIRE LA DESFĂȘURAREA SIMPOZIONULUI „A FI DASCĂL ASTĂZI” 2019

Prof. Oros Ligia Elena, profesor metodist CCD Alba

Simpozionul „A fi dascăl astăzi” ajuns la ediția a XI-a s-a desfășurat în data de 5 octombrie 2019.

Tematica simpozionului a fost:

1. Reforma educațională ieri, azi și mâine!
2. Reforma educațională: abordări europene și românești.
3. Reforma educațională și profesia didactică.
4. Identificarea capacităților și a posibilităților profesionale ale comunității, părinților, cadrelor didactice și elevilor de a contribui la realizarea Reformei educaționale actuale. Colaborarea cu familia și alți factori educativi, competențe interumane necesare.
5. Reforma educațională și nevoile comunității.
6. Strategia personală și profesională a cadrului didactic în contextul activității didactice în sprijinul Reformei educaționale în România.
7. Reforma educațională și motivația învățării.
8. Reforma educațională în contextul local. Concordanța dintre reforma educațională și nevoile comunității românești. Activități curriculare și extracurriculare în contextul local utile implementării reformei educației.
9. Transformarea Reformei educației în resursă de bază a modernizării și dezvoltării durabile a României.
10. Exemple de bună practică, activități derulate, opinii etc.

La această ediție au fost înscrise 125 cadre didactice din zonele Alba, Aiud, Blaj, Cugir, Teiuș, Cîmpeni de la învățământul preprimar, primar, gimnazial și liceal. Acestea au participat indirect cu un număr de 95 de lucrări. Avem următoarele categorii de personal didactic: 1 bibliotecar, 34 educatoare, 17 învățători și 74 de profesori, de la gimnazial și liceal.

Aceiași modalitate de diseminare în rândul cadrelor didactice prin intermediul responsabililor cu dezvoltarea profesională din școli o vom aplica și pentru celelalte simpozioane și activități ale cadrelor didactice.

Participanții au primit diplome de participare precum și broșura simpozionului cuprinzând lucrările simpozionului care se găsește online pe site-ul ccdab.ro.

Ne dorim ca în fiecare an să putem atrage cât mai multe cadre didactice la acest simpozion, fiind vorba de o zi de sărbătoare pentru categoria profesională din care facem parte.

CONFERINȚA NAȚIONALĂ RATE 2019- TIMIȘOARA

Prof. Hamorszki Andreea, Colegiul Național „Titu Maiorescu” Aiud

Cursurile de formare au un rol extrem de important în dezvoltarea profesională a dascălilor, prin dobândirea de noi competențe și abilități, dar și prin împărtășirea propriei experiențe celorlalți participanți.

Motivația îi ajută pe elevi prin stabilirea unor țeluri realizabile, realiste; succesul reprezintă supraviețuirea pentru copiii care eșuează în mod repetat. La finalul fiecărei ore, ar trebui ca elevii noștri să poată răspunde la trei întrebări: ce am învățat azi, cum o să reușesc să rețin informațiile noi și cum le voi folosi pe viitor? Elevii trebuie să conștientizeze motivele pentru care iubesc ceea ce fac, iar profesorii să își dorească și ca elevii lor să se simtă bine la ore și să învețe motivați. Cum

putem realiza acest deziderat? Prin abordarea unor teme din aria lor de interes: sport, celebrități, prin dezvoltarea unei gândiri critice, prin teme motivante care să-i pregătească PENTRU ora următoare, și nu doar să testeze ce s-a predat deja („flipping your class”). Misiunea unui profesor nu e să-i motiveze pe elevi, ci să nu îi demotiveze!

Ce ar trebui să le predăm elevilor? Programa, o știm cu toții, nu e flexibilă; și totuși, ar trebui să ne concentrăm asupra copiilor, să fim conștienți de noi înșine, de elevii noștri, de așteptările noastre educaționale, de resursele pe care le avem la dispoziție, de punctele tari/slabe ale elevilor, de potențialul lor, să-i ajutăm să facă conexiuni și să devină creativi, flexibili, toleranți, deschiși. Profesorul este puntea de legătură între cine sunt elevii și cine sunt pe cale să devină. Profesia de dascăl este o vocație, un dar, profesorul nu predă pentru venit, ci pentru rezultate! Rezultatul finit sunt persoanele productive, care contribuie la binele societății.

Comunicarea stă la baza oricărei lecții. Elevii trebuie să învețe să comunice clar și răspicat, să știe să se facă înțeleși; ei trebuie să știe foarte limpede cine sunt ei în conversație, ca emițători, cine e receptorul și să-i anticipeze reacțiile. Feedback-ul e foarte util în acest sens, în verificarea mesajului care s-a transmis și a fost receptat corect.

Proiectul didactic este un instrument de lucru folositor în munca la clasă. Îl putem vedea ca pe o experiență de învățare care le prezintă elevilor ocazia de a sintetiza cunoștințele acumulate din varii domenii, pe care să le aplice mai apoi în mod critic și creativ în situații reale de viață. Prin intermediul proiectelor, elevii nu doar că dobândesc noi abilități și aptitudini, cum ar fi colaborarea, cooperarea, comunicarea și învățarea independentă, dar și pregătirea pentru învățarea pe tot parcursul vieții și provocările care îi așteaptă. Tipuri de proiecte: postere, prezentare orală, PPT, teatru.

Gândirea critică și cititul critic îi ajută pe elevi să înțeleagă și să interacționeze mai bine cu produsele media, să devină cetățeni responsabili și informați, reduc riscul dezinformării. Cum să recunoască o știre falsă? Să verifice cu atenție titlul știrii, să verifice sursa/autorul/domeniul, să verifice dacă pozele sunt reale printr-o verificare simplă pe ”google image search”, să verifice conturile persoanelor care distribuie știrea, multe pot fi false, dacă e prea bun pentru a fi adevărat, să fie circumspecți, să-și evalueze propriile emoții.

Limba engleză este noua lingua franca. Numărul vorbitorilor nativi este mult mai mic decât cel al non-nativilor vorbitori de limba engleză. Majoritatea profesorilor de limba engleză din lumea întreagă nu sunt profesori nativi. Dar cine este considerat vorbitor nativ? O persoană care știe limba din copilărie și nu a învățat-o, care o cunoaște intuitiv, are fluentă și acuratețe, comunică în mod competent, se identifică cu o mare comunitate, nu are accent. De aceea în testele audio apar accente și ale vorbitorilor non-nativi, iar la testele orale, contează ca elevii să fie fluenți, comunicatori eficienți, să folosească accentul corect și intonația corectă. Nu există o engleză standard. Există însă peste 100 de varietăți regionale și locale ale limbii engleze. Care sunt calitățile unui profesor ideal? Cunoștințele, formarea, experiența, motivația, personalitatea. Predatul poate fi numit și o artă. Ne naștem cu talent natural, însă acesta trebuie dezvoltat. Profesorii de valoare, ca artiștii de valoare, combină talentul cu munca susținută. Nu contează dacă ei sunt vorbitori nativi sau nu.

Prin lecțiile noastre, elevii trebuie să se descopere pe înșiși. Pentru a atinge acest obiectiv, lecțiile noastre trebuie să fie creative și pline de imaginație, iar dascălii, originali, corecți și să le pese de elevi. Clasele de elevi nu mai sunt demult omogene, ci foarte diverse. Elementul surpriză face diferența între creativitate cu „c” mare sau „c” mic. Să ne concentrăm pe elevii pe care îi avem în fața noastră, pe simplitate, implicându-i la un nivel uman, personal. Predarea creativă duce la elementul surpriză, ceea ce la rândul ei conduce la creșterea motivației elevilor, la rezultate mai bune, ceea ce îi motivează pe elevi. Să trecem de la o pedagogie a conformității și siguranței la una a posibilităților!

Bibliografie:

Crystal, David-”English as a Global Language”, Cambridge, 2003

Dummet, Paul; Hughes, John and Stephenson, Helen-”Life Advanced”, National Geographic Learning, Cengage Learning, London, 2017

Mann, Malcolm; Taylore-Knowles Steve-”Optimise”, Macmillan Education, London, 2017
Pugliese, Chaz-”Creating Motivation”, Helbling, 2015
Spencer, Hazel- theconversation.com, accessed October 3rd, 2019

MODELE MANAGERIALE ÎN ACTUL EDUCATIV

Prof. Clucerescu Carmen Simona, Colegiul Tehnic „Toma N. Socolescu” Ploiești

Este cunoscut faptul că managerii cu aceeași pregătire școlară și în domeniul managementului obțin performanțe diferite în activitatea practică de conducere. În realitate, fără a ignora rolul întâmpinării în acest proces complex al conducerii organizațiilor, managerii obțin rezultate diferite în activitatea lor, mai ales datorită caracteristicilor de personalitate și stilurilor de conducere practicate.

Potrivit dicționarului de psihologie, personalitatea este „subiectul uman considerat ca unitate bio-psiho-socială, ca purtător al funcțiilor epistemice, pragmatic și axiologice”.

În cazul managerilor, își pun amprenta asupra stilului de conducere practicat atât temperamentul și caracterul, cât și aptitudinile, ceea ce înseamnă că este necesară o investigare amplă, complexă și profundă asupra personalității unui manager, pentru a-i putea surprinde și (eventual) influența acele caracteristici de care depind, în ultimă instanță, performanțele obținute în activitatea de conducere.

În ceea ce privește stilul de conducere al managerilor din învățământ, acesta poate fi definit ca „modul propriu, specific, de a acționa în vederea atingerii obiectivelor propuse; ceea ce caracterizează activitatea desfășurată de aceștia și o deosebesc de activitatea cadrelor de conducere din alte unități de învățământ”.

Există mai multe modalități de clasificare a ceea ce numim stil de conducere. Dintre acestea, noi ne vom referi doar la clasificarea realizată pe baza criteriului relației managerului cu subordonații săi.

După acest criteriu, stilul de conducere poate fi: autoritar sau autocratic, democratic sau participativ și liberal sau permisiv (cunoscut și sub denumirea de laissez-faire).

În urma cercetărilor realizate în anul 1989 de Lewin, Lippitt și White, cu privire la efectele acestor stiluri de conducere asupra unor grupuri de copii, s-a constatat că, din perspectiva eficienței activității desfășurate, „grupurile conduse autoritar și cele conduse democratic au obținut performanțe asemănătoare, pe când grupul permisiv (laissez-faire) a obținut performanțe scăzute”.

În schimb, „în absența conducătorului, s-a observat că productivitatea grupului condus autoritar tindea să scadă, a celui condus democratic rămânea neschimbată, iar a celui condus permisiv creștea”.

Explicația acestui fenomen este simplă: în timp ce primul grup aștepta totul de la conducător, fiind lipsit de orice inițiativă, grupul al doilea putea munci, un timp, fără a resimți absența acestuia, deci cu un randament relativ constant, deoarece membrii lui nu erau centrați pe conducător, ci pe activitatea comună în grup.

Lipsa conducătorului la cel de al treilea grup s-a soldat cu o creștere a productivității grupului însă această creștere putea fi întâmplătoare, din moment ce conducătorul nu se implică prea mult în activitatea grupului, nici măcar atunci când era prezent.

Concluzia desprinsă de cercetătorii menționați a fost că stilul democratic, participativ, de conducere prezintă cele mai multe avantaje, deci este de preferat. Caracteristic pentru un astfel de stil de conducere este consultarea membrilor organizației în problemele importante ale acesteia, adoptarea deciziilor în cadrul echipei manageriale și asigurarea unui climat de cooperare.

Practica managerială demonstrează însă că un bun conducător adoptă un stil de conducere diferențiat în funcție de situația-problemă pe care o are de rezolvat și de posibilitățile subalternilor

săi. Cu alte cuvinte, stilul de conducere situațional se bazează atât pe sarcini (ordine), cât și pe consultare, lăsându-le colaboratorilor și/sau subalternilor posibilitatea de alegere a modului de îndeplinire a sarcinilor (ordinelor), ambele atitudini succedându-se pe parcursul activității managerilor, în funcție de natura problemei și de posibilitățile celor care urmează să o rezolve.

Unul dintre susținătorii unui asemenea stil de conducere, Ernest Mühleman, atrage însă atenția asupra pericolelor, pe care le ascunde conducerea situațională: abuzul de putere și defecțiunile de comunicare (în sensul că sugestiile conducătorului pot fi interpretate eronat de subordonați). Oricum, stilul situațional îmbină avantajele stilului autoritar și ale celui participative, diminuând la minimum dezavantajele acestora.

Bibliografie:

- Ștefan, Managementul educațional pentru instituțiile de învățământ, Institutul de Științe ale Educației, București, 2001
- Țoca, Ioan, Management educațional, EDP, București, 2002

INTERVIUL DE ANGAJARE – INSTRUMENT DE LUCRU AL MANAGERULUI

Prof. Beca Felicia, Colegiul Economic „Dionisie Pop Marțian” Alba Iulia

Interviul de angajare este un dialog între candidatul la job și angajatorul care oferă postul. Întrebările și răspunsurile echilibrate sunt menite să întrețină conversația la interviul de angajare.

După studierea dosarelor și verificarea referințelor despre candidați, persoanele considerate necorespunzătoare sunt eliminate, iar persoanele reținute vor parcurge următoarea etapă a procesului de selecție care este interviuarea. Interviurea este folosită ca metodă primară de obținere a informațiilor referitoare la persoanele incluse în procesul de selecție, despre care știm prea puțin. Interviurea este etapa unei comunicări reciproce având un dublu scop: să informeze candidatul despre firmă, despre postul vacant și cerințele acestuia precum și obținerea informațiilor mai ample referitoare la candidați privind trecutul lor profesional și aspirațiile în perspectivă.

O selecție fără interviu este de neconceput. Interviul este singura modalitate practică de a face ca decizia de angajare să fie luată. Chiar dacă un manager ar renunța la interviu, el tot va trebui să găsească o modalitate de a furniza candidaților informații și de a răspunde la întrebările lor, astfel încât aceștia să se poată hotărî dacă să accepte sau nu postul vacant.

Interviul este a doua fază a procesului de angajare. Spre deosebire de o discuție informală, interviul pentru job are o structură clară și un flux care, în general, este stabilit de angajator sau de cel care desfășoară interviul. Cronologic interviul cuprinde următoarele etape:

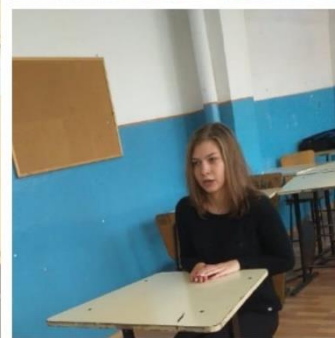
- **Introducerea** – include salutul și prezentarea;
- **Întrebările preliminare** sunt utilizate pentru acomodare și relaxare, de exemplu: „Spune-mi câte ceva despre tine” sau „Unde ai găsit anunțul pentru acest job?”;
- **Întrebările centrale** se referă la cunoștințele necesare pentru acel loc de muncă și la aptitudinile personale care pot aduce plus valoare;
- **Întrebările situaționale** au scopul de a prezenta situații practice de la fostul loc de muncă, de exemplu: „Describe o situație în care ai făcut parte dintr-o echipă. Ce rol ai avut?”;
- **Întrebările de specialitate** implică întrebările „tehnice” despre domeniul vizat de potențialul angajat;
- **Întrebările despre firmă** se referă la obiectivele firmei, strategia aplicată, ce premii a luat – informații generaliste care se găsesc, în general, pe site-ul companiei;

- **Întrebările de tip „brainteaser”** sunt întrebările la care nu există răspuns corect sau greșit, acestea urmăresc modul de gândire și reacția celui intervievat;
- **Întrebările generale** care includ exemple clasice precum „Care sunt realizările de care ești cel mai mândru?”, „Care sunt punctele tale forte/slabe?”, „Ce contează cel mai mult la un loc de muncă?”, „Ce te recomandă pentru acest job?”, „De ce ai plecat de la ultimul loc de muncă?”.

Interviul se deosebește de simpla conversație, prin aceea că se desfășoară cu un scop (obținerea unor informații), în conformitate cu un plan. În același timp, măsura în care interviul este o comunicare în dublu sens, relația interpersonală care se stabilește în această situație, poate fi considerată ca fiind un rol. Evident, avem două roluri: cel care adresează întrebările și interlocutorul intervievat.

În firma de exercițiu, o activitate apreciată de elevi este interviul de angajare. Pe lângă competențele profesionale dobândite, în cadrul acestei metode didactice, se numără și competențele de comunicare verbală și nonverbală.

Comunicarea nonverbală include orice semn care se transmite fizic interlocutorului, respectiv limbajul trupului. Prima etapă în organizarea unei activități este pregătirea. Elevii sunt organizați în două grupe: echipa de interviu și intervievați. Fiecare intervievat va întocmi o scrisoare de intenție și un CV în care se specifică postul pentru care candidează. Echipa de interviu, alcătuită din 3-4 elevi, utilizează un ghid de interviu și adresează întrebări. Fiecare din membri echipei de interviu are un rol bine stabilit,

se analizează comportamentul nonverbal, cunoștințele profesionale, atitudinea în situații limită, puncte tari/puncte slabe. În timpul dialogului sunt descoperite personalități entuziaste, ambițioase și puternice care vor duce firma de exercițiu în viitor cât mai repede precum și persoane care au suficientă încredere în sine, responsabile, organizate și de încredere. O regulă de bază ușor de aplicat este ca intervievatorul să nu vorbească mai mult de 25 % din durata interviului. Limbajul corpului spune multe. Contactul vizual este obligatoriu și indică o persoană încrezătoare, sincera, care nu are nimic de ascuns. Expresia feței și privirea ar trebui să exprime ascultarea activă. Atingerea feței sau a urechilor sunt evitate pentru că acest lucru indică ezitarea sau minciuna. La fel și încrucișarea picioarelor sau a mâinilor indică inabordabilitatea.

Glosofobia, teama de a vorbi în public, este una dintre cele mai răspândite fobii. De aceea, angajatorii sunt întotdeauna în căutarea unor candidați care să nu se teamă să vorbească în public. Pentru a îmbunătăți calitățile de bun comunicator pe parcursul unui interviu, elevii sunt încurajați să încerce una din următoarele variante:

- exersarea în fața oglinzii prezentarea postului de muncă, în mai puțin de 2 minute;
- „joc de roluri” între colegi în care aceștia adresează întrebări ce ar putea să fie adresate de către angajator;
- dacă o întrebare nu este înțeleasă intervievatorul este rugat să o reformuleze;
- pe parcursul interviului se menține contactul vizual.

Desigur, emoțiile, chiar și disconfortul, nu sunt surprinzătoare pentru nimeni. Toată lumea știe că interviul este o situație stresantă. O vorbă înțeleaptă spune: „*You never get a second chance to make a first impression*” (Will Rogers).

Succesul la interviu este esențial pentru angajare. Orice activitate în firma de exercițiu pregătește elevii pentru etapele următoare atât pentru școală cât mai ales pentru piața muncii. După interviu pentru fiecare elev se va întocmi contractul individual de muncă care atestă calitatea de angajat în cadrul firmei, urmând ca aceștia să desfășoare activitățile specifice postului de muncă.

Bibliografie:

1. Cristian Florin Popescu, Manual de jurnalism, Tritonic, București, 2005
2. Ștefan Murgeanu, Concediază-ți șeful!, Meteor business, București, 2008
3. Cristian Ferencz, Idei în dialog, februarie 2009

COMUNICĂ ASERTIV, NU AGRERSIV!

Prof. Dușa Emese Tunde, Școala Gimnazială „Simion Bărnuțiu” Blaj- Tiur

Zilnic, suntem confrunțați cu situații care ne solicită să luăm atitudine. Se abuzează de timpul nostru, nu obținem ceea ce dorim, nu ni se oferă sprijinul pe care îl merităm, nu ni se respectă drepturile. Comunicarea asertivă poate fi o soluție – aceasta vizează capacitatea de a exprima propriile trăiri și opțiuni într-o manieră în care stima de sine și a celorlalți să nu fie lezate. O persoană care deține această competență comunicatională știe și poate să-și exprime dorințele, să spună ce gândește, să refuze, să rezolve conflicte într-o manieră fermă dar fără să-și jignească interlocutorii, menținându-și, în același timp, controlul asupra focarelor conflictuale.

Asertivitatea este abilitatea de a spune nu, de a exprima sentimentele pozitive și negative, de a iniția, continua și finisa o conversație generală precizând categoriile asertivității: a da și a primi complimente; a face solicitări, a iniția și a menține o conversație, apărarea drepturilor; refuzul cererilor, exprimarea opiniilor personale, a nemulțămirilor, a mâniei și a sentimentelor pozitive. Asertivitatea înseamnă să fii pregătit pentru ceea ce vrei să obții, înseamnă să știi foarte clar ce nevoi ai, înseamnă confruntare și cere foarte mult curaj.

Unii spun că este greu să fii asertiv, alții, prin stilul lor propriu, spun că este foarte ușor. Un lucru este sigur: este nevoie de mai multă practică pentru a putea fi asertiv. Asertivitatea nu presupune nici renunțare nici lipsă de combativitate. Răspunsul asertiv nu este întotdeauna ușor. El reclamă adesea o alegere conștientă, un mare grad de flexibilitate și abilitate, curaj și încredere în procesul comunicării.

Asertivitatea asigură echilibrul personal la nivelul triadei minte, trup suflet- gândesc, exprim, simt. Din această cauză accentul trebuie pus pe dezvoltarea comportamentului asertiv. În multe momente din viață am ezitat să-mi exprim trăirile pentru a evita lucruri neplăcute sau respingeri. Au fost momente când nu am știut cum să comunic sentimentele și nevoile, m-am simțit intimidată de unele persoane, am tăcut, deși eram tratată nedrept. Am fost de multe ori în postura de a spune „da” unor solicitări la care aș fi vrut să spun „nu”, doar pentru a nu deranja pe cineva. De aceea pot afirma că știu ce înseamnă să fii nonasertiv și îmi propun să depășesc această stare și să devin o persoană asertivă. Un comportament asertiv implică: autocunoaștere, autoacceptare, autovalorizare, comunicare și respect.

Ca să reușesc să-mi schimb acest comportament trebuie mai întâi să recunosc care este problema mea. Astfel, în vederea creșterii asertivității personale mi-am propus :

- Creșterea încrederii în forțele proprii și dezvoltarea stimei de sine;
- Să mă concentrez pe ceea ce simt și să pot folosi cuvântul: „eu”;
- Formularea unor așteptări realiste și să accept faptul că nu trebuie să fii perfect pentru a te simți bine sau de a reuși în viață;
- Să cunosc obstacolele care mă împiedică să fiu asertiv;
- Să împărtășesc cu ceilalți din propria mea experiență;
- Dezvoltarea relațiilor de comunicare cu ceilalți;

- Să spun „nu” în diferite situații fără a avea sentimente de vinovăție sau de a-i ofensa pe ceilalți;
- Dezvoltarea de comportamente variate, utilizabile în situații diferite;
- Cunoașterea propriilor drepturi și respectarea drepturilor și nevoilor celorlalți

Primul pas a constat în recunoașterea și înțelegerea comportamentului asertiv. Astfel, am început prin a analiza momente variate din viața de zi cu zi în care am avut o abordare nonasertivă a diferitelor situații ivite. Am analizat și felul în care aș fi putut reacționa într-un mod asertiv și cum această atitudine personală ar fi schimbat cursul evenimentelor respective. Mi-am explicat diferite tipuri de comportament și impactul lor asupra celorlalți. Analizând diferite tipuri de reacție ale semenilor în situații concrete de viață, am reușit să fac diferența dintre comportamentul asertiv, comportamentul pasiv și comportamentul agresiv. Dacă intenția comportamentului nonasertiv este aceea de a evita conflictele, intenția comportamentului agresiv este dominarea, am perceput intenția comportamentului asertiv ca fiind aceea de a comunica sincer, clar și direct, de a-mi susține ideile fără a deranja pe ceilalți sau fără a-mi face rău mie.

Deoarece nonasertivitatea cât și agresivitatea se datorează, în mare parte, unei învățări greșite a căilor de a reacționa în interacțiunile cu ceilalți, mi-am propus îmbunătățirea relațiilor interpersonale, dezvoltarea unor noi căi adecvate de a relaționa cu semenii. Numai înțelegerea naturii asertivității va facilita acest deziderat.

Pentru a deveni asertiv mi-am propus să-mi susțin drepturile, să conștientizez faptul că am față de ceilalți un set de drepturi. Pentru ca drepturile noastre să fie respectate, trebuie să ni le construim, în timp, învățându-i pe ceilalți să ne trateze așa cum dorim. De asemenea, nu trebuie să am o abordare agresivă și trebuie să am mereu în vedere faptul că și ceilalți, la rândul lor, au aceleași drepturi de care eu trebuie să țin seama.

Ca să putem deveni asertivi, trebuie să trecem printr-un pas obligatoriu: să învățăm să comunicăm. În comunicare nu contează ceea ce spunem, contează ceea ce a înțeles interlocutorul. Scopul pentru care comunicăm nu este să transmitem un mesaj, ci primirea unui răspuns sau obținerea unui rezultat: o schimbare de atitudine, de comportament, o modificare a stării actuale. În vederea formării unui comportament asertiv m-am preocupat de deprinderea unor elemente care țin de componenta comportamentală a asertivității. Mi-am propus ca în orice comunicare să utilizez elemente non-verbale, cum ar fi :

1. Să privesc interlocutorul în față deoarece numai contactul vizual poate asigura transmiterea corectă a unui mesaj;
2. Să utilizez un ton al vocii adecvat, nici prea tare pentru a nu fi perceput ca agresiv și nici prea încet pentru a nu da impresia de nesiguranță;
3. Să adopt o poziție a corpului adecvată situației deoarece postura unei persoane asertive diferă de la o situație la alta (nici prea rigidă, nici prea relaxată);
4. Mimică adecvată conținutului comunicării;
5. Alegerea momentului oportun pentru adresarea unui mesaj;
6. Conținutul mesajului să fie precis, descriptiv și direct, fără a fi agresiv.

Un alt element de care trebuie să țin cont pentru a-mi dezvolta comunicarea asertivă este adoptarea unor tehnici de comunicare asertivă. Trebuie să:

- Folosesc formulări la persoana I (Eu vreau; Eu am nevoie; Eu mă simt) când vreau să transmit mesaje altor persoane.
- Folosesc afirmații care arată consecințele comportamentului celuilalt („Faptul că nu îmi răspunzi la mesaje, îmi face imposibilă terminarea proiectului la termenul limită stabilit și mă pune în situația de a întârzia munca celorlalte departamente”).
- Folosesc afirmații empaticе („Înțeleg că situația cu care te confrunți în familie te afectează, dar solicitarea domnului trebuie rezolvată în cele mai bune condiții”).
- Acord atenție comunicării nonverbal (contact vizual cu interlocutorul, adoptarea unei poziții a corpului care să exprime deschidere, volumul vocii normal).

Pentru a dezvolta comunicarea asertivă trebuie să învăț cum să reacționez în anumite situații - limită, de fapt să învăț să formulez răspunsuri:

- Când cineva țipă la mine, cel mai bine este să spun: *Când ridici tonul la mine, mă simt umilit. Ceea ce aș vrea este să mă simt mai bine când discut o problemă cu tine.*
- Când cineva mă perturbă frecvent activitatea, răspunsul optim este: *Când trebuie să-mi replanific activitatea aș vrea să fiu informat din timp.*
- Atunci când trebuie să refuz cele mai indicate cuvinte sunt următoarele: *Mi-ar plăcea să fac acest lucru pentru tine. Totuși, nu pot să mă apuc de el până nu termin ceea ce am de făcut acum.*
- Când cineva nu reușește să termine la timp o anumită lucrare, cel mai indicat este să-i spun: *Când îți trebuie mai mult timp să-ți îndeplinești obligațiile, eu trebuie să știu cât timp, pentru a putea să-mi reevaluez posibilitățile.*

Deprinderea de a fi asertiv se formează în timp și trebuie exersată mereu. Pentru a ne evalua asertivitatea, nu trebuie să ne întrebăm dacă am avut acest comportament în orice situație, ci cât de des am fost asertivi. Chiar dacă este dificil să devii asertiv, beneficiile unui asemenea comportament merită tot efortul, fiindcă obținem lucrurile la care avem dreptul, evităm disconfortul și sentimentul de vinovăție pe care-l avem când spunem *nu*, ne crește încrederea în noi înșine și auto-respectul.

BIBLIOGRAFIE:

COMAN, Alina. *Comunicarea empatică în rezolvarea conflictelor: semnalele nonverbale* în: Septimiu CHELCEA (coord.). (2004). *Comunicarea nonverbală în spațiul public*. București: Editura Tritonic

CORNELIUS, Helena și FAIRE, Shoshana. (1996). *Știința rezolvării conflictelor*. București: Editura Știință și Tehnică.

RĂDAN, Miruna. *Alternativa asertivă și dezvoltarea personalității omului modern* în CEAUȘU, V. (coord.). (1992). *Cabinet de psihologie 2*. București: Editura Academiei Române

FORMAREA PROFESIONALĂ A ELEVILOR DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TEHNIC PRIN PROIECTELE ERASMUS+ ACȚIUNEA KA1 PROIECTE DE MOBILITATE

Prof. Furdui Amalia, Colegiul Economic „Dionisie Pop Marțian” Alba Iulia

Învățământul tehnic este tipul de abordare a educației formale care pregătește elevii pentru a putea devenii tehnicieni în unul din domeniile de pregătire, prin dezvoltarea unor competențe specifice unei cariere, a unor deprinderi necesare la locul de muncă. Din păcate, ca efect al prejudecăților care încă persistă în societatea românească, învățământul tehnic este deseori asimilat unor cariere banale, neatractive, a unui viitor profesional fără mari perspective. În mod firesc, aspirațiile elevilor, ale părinților se îndreaptă spre domenii, de cele mai multe ori în dezacord cu aptitudinile și interesele elevilor. Contrar acestor opinii, învățământul tehnic deschide oportunități și în mod categoric, nu limitează evoluția în carieră.

Colegiul Economic „Dionisie Pop Marțian” a înțeles oportunitatea pe care o deschid proiectele europene, îndeosebi programul Erasmus+ prin proiectele de mobilitate dedicate învățământului profesional și tehnic (VET). Implementarea proiectului. Smart-Tineri competenți pe piața muncii europene! – Acțiunea KA1, Proiecte de mobilitate-Formare profesională (VET), este un proiect pe care școala îl implementează pe parcursul a doi ani școlari (2018-2020). Colegiul este organizația coordonatoare a acestui parteneriat și inițiator al acestui proiect, având parteneri din Spania și Portugalia.

În perioada 01.07.2019-21.07.2019 elevii din clasa XI E- specializarea Turism și alimentație publică au participat la un stagiul de practică în Spania (Granada) pe o perioadă de trei săptămâni, unde elevii au dobândit competențe profesionale certificate prin Europass Mobility, iar rezultatele

învățării fiind transferate și validate de către organizația noastră și înregistrate în certificatele de competențe profesionale la absolvire. Pe parcursul mobilității elevii au participat și la vizitele culturale organizate de instituția de primire, aceste vizite au fost organizate cu scopul de a cunoaște cultura și civilizația spaniolă.

Proiectul va contribui la creșterea vizibilității și prestigiului școlii în comunitate deoarece va oferi posibilitatea dezvoltării prin practică a competențelor cerute pe piața muncii și va reuși să proiecteze un traseu educațional mai clar și mai sigur pentru elevii noștri.

Dezvoltarea cooperării internaționale în domeniul formării profesionale este un obiectiv pe care organizația noastră și l-a formulat responsabil și conștient, iar prin acest proiect am crescut numărul de parteneriate cu instituții de educație și formare în Europa.

Foto 1-Practică în Spania(Granada)

Foto 2-Practică în Spania(Granada)

Foto 3-Practică în Spania(Granada)

Foto 4-Vizită culturală Spania (Granada)

Bibliografie

1. <https://ec.europa.eu/programmes/erasmus-plus/projects/eplu-project-details/#project/2018-1-RO01-KA102-048454>
2. <https://www.erasmusplus.ro/proiecte-de-mobilitate-erasmus>
3. www.colegiuleconomicdionisiepopmartian.ro

PROIECT INTERNAȚIONAL ETWINNING NOU, „TRAVELLING WITH FAIRYTALES” LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 CUGIR

Prof. Huștiuc Nicoletta, Prof. Sicoie Anca, Școala Gimnazială Nr. 3 Cugir

În acest an școlar, 2019-2020, datorită faptului că Școala Gimnazială Nr.3 Cugir este Școală etwinning, adică un grup de cadre didactice sunt înscrise pe această platformă și activează, prin participarea la proiecte, seminarii și activități de formare profesională. Etwinning este parte integrantă a Erasmus+, dar fără finanțare, colaborarea dintre cadrele didactice vizând schim de bune practici și creșterea experienței didactice prin participarea la proiecte.

Pentru a fi internațional, un proiect etwinning trebuie să aibă 2 fondatori din țări diferite, în cazul nostru membre UE. Astfel, împreună cu o colegă din Portugalia, am gândit un nou proiect prin care să promovăm atât lectura în cadrul copiilor, cât și colaborarea și comunicarea între cadre didactice, îmbunătățirea relației profesor-elev prin implicarea celor doi actori în actul educațional, în cazul de față participând la proiect.

Atât cadre didactice din școala noastră, pe care doresc să le amintesc aici: prof. Anca Sicoie, prof. Laura Teban, prof. Luminița Enescu, prof. Mihaela Szilagyi-Tomoiu, prof. Adriana Breaz, cât și alte cadre didactice din județ și chiar din țară, participă alături de alte colege din Spania, Portugalia și Polonia la acest minunat proiect „Travelling whit fairytales”. Deși proiectul se desfășoară în limba engleză, necunoașterea în totalitate a acesteia nu e un impediment, deoarece platforma etwinning este atât în limba română cât și în limba engleză, franceză, portugheză, spaniolă, etc.

Proiectul de parteneriat se desfășoară după un calendar bine stabilit de fondatorii proiectului: prof. Nicoletta Huștiuc, România și prof. Isabel Sa Silva din Portugalia. În fiecare lună fondatoarele proiectului au gândit câte o activitate folosind atât povești scrise de Eric Carle, precum: „Vrei să fii prietenul meu?”, „Omida mâncăcioasă”, „Ursule brun” cât și povești din fiecare țată parteneră, fiecare participant la proiect prezentând atât pe twin space-ul proiectului de pe platforma etwinning cât și pe grupul de facebook sau pe site-urile instituțiilor partenere activitatea, cum a fost gândită.

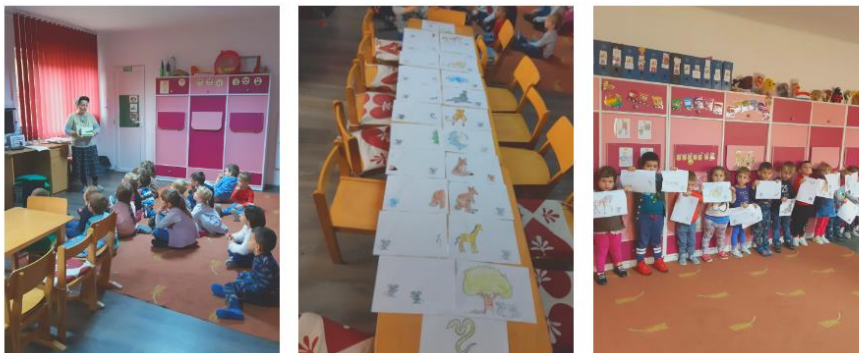
În prezentarea fiecărei activități în fiecare lună fondatorii au gândit atât folosirea unor instrumente web care să ajute cadrele didactice la prezentarea activităților cât și modalități eficiente de evaluare, precum Pollly, Tricider, Mentimeter și altele. Până în prezent s-au folosit prezentări folosind slide share, canva și padlet, fiind deasemenea organizată și o întâlnire online a proiectului, o dată la două luni. Prima a fost cam timidă, au participat doar 6 cadre didactice, însă au fost participante cadre didactice din România, Spania și Portugalia.

Proiectul are 28 de parteneri, din care 2 fondatori și se vrea a fi un real succes, fiecare participant schimbând idei despre cum se poate folosi o anumită poveste în activitatea didactică. Dorim pe viitor să implicăm și părinții în aceste activități minunate și am vrea să încurajăm colegii să participe la acest tip de proiecte, deoarece sunt deosebit de atractive și utile.

GRUPA ALBINUTELOR/SC.GIM.NR.3 CUGIR/G.P.N.VINEREA

Vrei să fii prietenul meu?

tema lunii octombrie
prof. Nicoletta Hustiu

Twinspace Meeting %2363609 (Sharing) - Adobe Connect

etwinning story project very good (1).pdf

Travelling with fairytales-etwinning project
2019-2020

Founders-Nicoletta Hustiu-Romania
Isabel Sa Silva -Portugal

About the project

Acest proiect a fost conceput ca urmare a necesității învățării copiilor încă de la o vârstă foarte fragedă despre comorile literaturii și dezvoltarea unui limbaj armonios, punerea în scenă a povestilor și chiar transpunerea lor în cantece, prin folosirea instrumentelor web, desene despre poveștile folosite pentru fiecare lună în parte.

This project was conceived following an invitation to teach children from a very early age on the treasures of literature and can harmoniously create, stage stories and clearly transpose them into the canteen, songs, drawings, usings web tools, to create stories for each month, in part.

AIMS

La sfârșitul proiectului copiii participanți la proiect vor fi capabili să:

- repovestească folosind teatrul de marionete și teatrul musical
- înțeleagă comportamentul diferitelor tipuri de personaje
- manifeste atitudini pozitive față de sine și față de ceilalți
- creeze desene legate de poveștile prezentate
- manifeste creativitate în ilustrarea temelor care se vor desfășura în cadrul proiectului.

At the end of the project, the children participating in the project will be able to:

- use and re-using the puppet theater and the musical theater

Attendees (5)

Active Speakers

Hosts (1)

Nicoletta Hustiu

Presenters (0)

Participants (4)

Anca Nicoleta Sicoie
Luisa Maria Fernández Sánchez
LUMINITA ANA ENESCU
Tinea Noemi

Chat (Everyone)

Nicoletta Hustiu: How do you think until now?

Luisa Maria Fernández Sánchez: hello i am Luisa from Spain

Nicoletta Hustiu: Wow, Luisa, hello !!!!

Nicoletta Hustiu: Nice to talk again

Nicoletta Hustiu: What do you think until now whit the project?

7:26 PM
11/7/2019

TEACHER ANCA SICOIE

DO YOU WANT TO BE MY FRIEND?

ETWINNING PROJECT 2019-2020

IMPLICAREA PĂRINȚILOR COPIILOR PREȘCOLARI ÎN PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL „EDUCAȚI AȘA!”

Prof. inv. preșc. Bara Nicoleta Livia, Grădinița P.P. Step by Step nr. 12 Alba Iulia

Prof. inv. preșc. Suciuc Veronica, Grădinița P.P. Step by Step nr. 12 Alba Iulia

Educația timpurie este prima treaptă de pregătire pentru educația formală și se adresează copiilor de la naștere până la vârsta de 6-7 ani, oferind condiții specifice pentru dezvoltarea deplină, în funcție de evoluția individuală și de vârstă a acestora. Grădinița, ca serviciu de educație formală asigură mediul, care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Învățământul preșcolar, ca parte integrantă a învățământului preuniversitar, urmărește să asigure o dezvoltare normală și deplină a copiilor de vârstă timpurie, dar lucrul acesta nu se poate realiza decât în parteneriat cu toți adulții din jurul copilului, în special cu părinții. În primii ani de viață, copilul dobândește acțiuni despre sine, se poate repera ca identitate, ca aparținând unui grup cultural și social, își poate cunoaște și recunoaște competențele și abilitățile, deprinde de reguli și începe să își asume responsabilități, devine independent și activ în propria-i viață. Întreaga dezvoltare a copilului este condiționată de calitatea relațiilor pe care le stabilește cu mediul social în care trăiește. Fiecare participant în viața copilului (părinți, frați, bunici) influențează modul lui de dezvoltare, condiționând modelele relaționare pe care copilul le integrează și pe care le va reproduce în viața sa. Colaborarea dintre educatoare și părinți presupune o comunicare eficientă și efectivă, o unitate de cerințe și acțiuni, subordonate interesului superior al copilului și nevoilor sale de dezvoltare, sub forma discuțiilor, a schimburilor de opinii, de înțelegere, de experiențe, reuniuni de informare, activități demonstrative, ateliere de lucru cu ocazia unor evenimente din viața grupei, serbări, excursii, vizite, aniversări. Părintele trebuie convins, nu prin vorbe, ci prin acțiuni menite să-i câștige încrederea că în grădiniță se întâmplă ceva deosebit, ceva constructiv, cu copilul său, că deși el se joacă, prin acest joc el dobândește toate cunoștințele și comportamentele de care are nevoie pentru o integrare cu succes în școală și societate.

Programele de activitate în parteneriat sunt stabilite împreună cu părinții, funcție de perioada mai liberă în anotimpul respectiv, pentru a putea participa cât mai mulți părinți atât la activitățile de la clasă, cât și la cele desfășurate la nivel de grădiniță sau comunitate. În ceea ce privește relația părintelui cu copilul, am stabilit un program sub formă de cursuri sub denumirea „Educați așa!”, la care pot participa toți cei care doresc să dobândească cunoștințe pedagogice și abilități în ceea ce privește creșterea și educarea de calitate a copiilor de vârstă preșcolară.

Cursurile sunt axate pe o tematică interesantă, în măsură să atragă și să-i ajute pe părinți în rezolvarea problemelor pe care le ridică practica educării copilului în familie. Fiecare curs va fi susținut în fața părinților numai de către un formator specializat. Lucrul acesta este absolut necesar pentru că părinții ridică probleme, expun cazuri dificile, așteaptă soluții la care numai un formator poate răspunde și poate recomanda cu delicatețe, exemple de bune practici, care să le fie de folos.

În cursul pentru părinți „Educați așa!”, sunt discutate diverse subiecte și sunt exersate diverse abilități care au, fiecare, un scop, obiective și teme foarte concrete. Scopul specific generat din programul „Educați așa!” este: să-i facă pe părinți să înțeleagă că ei pot influența și conduce comportamentul copiilor lor; părinții să-și însușească abilitățile de bază de care au nevoie pentru a influența efectiv comportamentul opozant, indesezirabil al copilului. Obiectivele cursului sunt: prevenirea unor grave probleme de educație; prevenirea unor probleme în comportamentul copilului și a spiralei negative pe care o determină acestea; înțelegerea de către părinți că ei pot influența și conduce comportamentul copiilor; însușirea unor abilități de bază necesare educației. Temele prin intermediul cărora părinții își însușesc diverse abilități se împart în două categorii:

Abilități pozitive - Aprecierea și Acordarea atenției; Abilități grupate sub denumirea - *Stabilirea limitelor*: A spune NU și a interzice, Ignorarea, Izolarea, Pedepsirea.

Acordarea atenției îi ajută pe părinți să înțeleagă că dacă acordă atenție într-o manieră pozitivă sau negativă influențează comportamentul copilului și că părinții pot să învețe să acorde atenție

pozitivă în special dacă vor să stimuleze comportamentul pozitiv al copilului. Părinții își pot influența copiii cu atenția pe care le-o acordă. Ei pot reacționa pozitiv ori de câte ori copilul lor manifestă un comportament pozitiv, dorit și pot reacționa negativ atunci când copiii se poartă în mod inacceptabil pentru ei. *Aprecierea* îi convinge pe părinți că laudele îi pot stimula pe copii să se comporte mai des într-un anume fel dorit. Părinții trebuie să îi explice copilului că l-au lăudat pentru faptele bune pe care le-a făcut, altfel copilul nu își dă seama pentru ce a fost laudat și este confuz. Dacă părinții sunt receptivi la comportamentul pozitiv al copiilor lor și nu uită să-l laude de câte ori este cazul, copilul înțelege treptat că el merită acele laude. Un copil care aude adesea că ceea ce face nu este bine își creează o imagine negativă despre sine. Atunci când părintele își laudă copilul (nu este vorba aici doar de lauda verbală, ci și de cea nonverbală, printr-un gest, o mângâiere, un zâmbet, un sărut), el trebuie să numească comportamentul pentru care-l laudă și să o facă atunci pe loc.

Stabilirea limitelor, ajută părinții să înțeleagă că în orice situație există diverse modalități de a stabili limite pentru comportamentul copilului și că părinții sunt aceia care vor alege care este cea mai potrivită modalitate. Părinții care participă la aceste cursuri vor înțelege că în orice caz există alte modalități decât pedepsele și abuzul fizic și că toate celelalte modalități sunt mai indicate decât pedeapsa fizică.

A spune NU și a interzice învață părinții să fixeze limite verbal să formuleze cât mai clar o interdicție (limite între un comportament acceptabil și un comportament inacceptabil).

Atunci când copilul manifestă un comportament nedorit de părinte sau inacceptabil pentru acesta, părintele intervine, stabilind anumite limite, interdicții prin diverse modalități: *a spune NU și a stabili interdicții, ignorare, izolare și pedepsire*. *Ignorarea* se aplică atunci când copilul manifestă un comportament negativ menit să atragă atenția părintelui. Este foarte eficientă atunci când copilul se smiorcăie. Părintele trebuie să înțeleagă care comportamente ale copiilor lor pot fi, sau nu, ignorate și ce efect are ignorarea asupra comportamentelor copiilor. *Izolarea* este o modalitate de reacționare a părintelui vizavi de comportamentul inadecvat al copilului și se aplică mai ales în cazul exceselor de furie ale copilului. Izolarea se face într-un loc unde să poată să fie supravegheat copilul, nu mai mult de 5 minute. Părinții trebuie să cunoască în care situații trebuie separat (pus pe un scaun pentru a se liniști, sau pe hol, cameră...) copilul, care sunt riscurile dacă, de exemplu, pun copilul într-o încăpăre în care el se poate distra, sau poate fi riscant pentru sănătatea copilului. *Pedepsirea* implică confiscarea unui lucru care place copilului sau a unei activități preferate a acestuia. *Pedeapsa* nu este plăcută nici pentru părinte și nici pentru copil. Din pedeapsă copilul nu învață nici un comportament nou, învață doar ce nu are voie să facă.

Este de preferat însă să se evite cât mai mult aplicarea pedepselor deoarece copilul devine imun la acestea și se ajunge în cele din urmă la formarea spiralei negative. În stabilirea limitelor părintele trebuie să fie consecvent, să numească comportamentul inacceptabil manifestat de copil și să-i explice copilului de ce procedează așa.

În concluzie, cursul de educație a părinților vine în sprijinul părinților cu sugestii de educare pentru aceștia, oferind variante de îmbunătățire a poziției copilului în familie.

Educația părinților este deci: „o educație a educației copilului, un studiu al creșterii și dezvoltării copilului, o formare a abilității și de analiza a acestora, un examen cognitiv al sarcinilor secvențiale ale părinților în creșterea, dezvoltarea și educarea copilului”. (Educați așa!, 1998)

INVENTAR DE ACTIVITĂȚI

Data	Tema	Modalități de realizare
Oct.	-Parteneriatul educațional „Grădiniță – familie – comunitate ”	- Referate/dezbateri: „Noi abordări ale educației timpurii în grădiniță”; - „Grădinița, familia și comunitatea – parteneri în educație”
Noi.	-Cursul pentru părinți: Educați așa!” Temele: 1. Aprecierea și Acordarea atenției; 2. Stabilirea limitelor: - A spune NU și a interzice;	- Referat: Bazele programului „Educați așa!”; Casete video, jocuri și exerciții de bune practici: Fierbinte-rece, Semaforul, Cum să ne lăudăm copiii, Cum spunem NU, Ce ignorăm, Cum și unde izolăm,

	-Ignorarea; Izolarea și pedepsirea	Cum evităm pedeapsa, Ce aş face eu... - Pliante cu temele, fişe de lucru pentru acasă
Dec.	3. Stabilirea limitelor II: - Conceperea recompenselor - Evaluare program „Educaţi așa!”	- Pliante cu temele, fişe de lucru pentru acasă; Lista cu recompense; Evaluare: lista cu întrebări; Joc: Scaunul pozitiv-scaunul negativ; Program artistic realizat de copii/părinți/educatoare
Ian.	-„Educarea în spiritul valorilor morale!”	- Referat: -„Educația moral-religioasă în grădinița de copii.”-„Rolul adultului în educarea copilului.”
Febr.	- „Împreună cu părinții noștri pentru o comună mai frumoasă!- Program ecologic	- Întâlnire cu reprezentanții/consilierii comunei, cu pădurarul și agenții economici pe teme ecologice cu referire directă la comuna Cricău
Mar.	- „Mărțișoare pentru cei dragi!”; - Program artistic cu prilejul zilei de 8 Martie	- Întâlnire cu școlarii pentru confecționarea mărțișoarelor pentru cei dragi; Program artistic
Apr.	-Hristos a înviat!	-Întâlnirea cu „bunicile satului” pentru încondeierea ouălor; Realizarea unei expoziții „Coșulețe cu ouă roșii!”; Participarea părinților, copiilor și educatoarelor la slujba de Denii.
Mai	- Să ne cunoaștem comuna!	- Vizite la monumentele istorice, la Primărie, la magazinele din comună, la Brutărie, la Fermă, etc..
perm anent	Consiliere pe teme educative, de sănătate și comportamentale: - „Eu știu, eu pot!”; „Copil ca tine sunt și eu!”; „Comunicarea și ascultarea!”; „Orice meserie este de aur!”; „De vorbă cu specialiștii!”; „Dăruind vei dobândi!”	- Bibliotecă cu materiale informative pentru părinți și copii; Consiliere părinți/copii; Acțiuni caritabile; Vizite și excursii

BIBLIOGRAFIE:

1. Dumitrana, M. – „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, 2000
2. Lespezeanu M., „Tradițional și modern în învățământul preșcolar”, Ed. Omfal Esențial, București, 2007.
3. Paisi Lăzărescu, M., Ezechil, L. - „Laborator preșcolar”, Editura V&I, 2002
4. *** „Educați Așa !”- Unicef Programe de educație timpurie individualizată.
5. *** Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6-7 ani, Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, Unitatea de Management al Proiectelor pentru Învățământul Preuniversitar, 2008.

ABORDAREA INCLUZIVĂ A EDUCAȚIEI ELEVILOR CU C.E.S.

Prof. Mihălțan Maria, Liceul cu program sportiv Alba Iulia

Educația copiilor reclamă o preocupare deosebită din partea tuturor factorilor implicați în această misiune fundamentală. Alături de copiii din școlile de masă, cresc și se dezvoltă și o altă categorie de copii și anume, cei cu cerințe sau nevoi speciale (CES). Fiecare copil prezintă

particularități individuale, care necesită o evaluare și o abordare personalizate. Copiii cu deficiențe au și ei aceleași trebuințe de bază în creștere și dezvoltare ca și ceilalți copii: nevoia de afectivitate și securitate, de apreciere, de încredere în sine, de responsabilitate și independență.

Incluziunea lor, integrarea socială și educarea acestora necesită solidaritate între instituții și oameni, compasiune, respectul acordat necondiționat persoanei umane și nediscriminare.

Incluziunea nu este un simplu concept, aplicat doar la mediul școlar. Dimpotrivă, problematica incluziunii, a diversității, este o sursă complexă de politici, dezbateri și acțiuni sociale. Unul dintre dezideratele acestor politici este acela de a asigura o schimbare durabilă de mentalitate la nivel de societate față de persoanele cu dizabilități, schimbare care să se integreze în mai largă cerință a acceptării și promovării diversității.

Școala, prin misiunea ei de instituție formatoare de personalități, alături de misiunea de a transmite elevilor informații și un bagaj solid de cunoștințe reprezintă un mediu prioritar pentru începerea și implementarea politicii incluzive. Să ne raportăm la perioada pe care un copil o petrece în școală. Aceste ore și ani pot fi marcați de segregare, de excluziune sau pot fi marcați de efortul de a adapta metodele, tehnicile și instrumentele de care dispune profesorul pentru a facilita integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale în mijlocul copiilor fără CES.

Acest lucru presupune și existența unor randamente la învățatură și în plan comportamental considerate **normale prin raportarea la posibilitățile copilului sau la cerințele școlare**.

Întâlnim peste tot în jurul nostru oameni cu deficiențe. Trebuie însă să înțelegem că sunt niște oameni la fel ca ceilalți, fiind produsul unic al eredității lor și al mediului.

Din categoria copiilor cu C.E.S (cerințe educative speciale) fac parte atât copiii cu deficiențe propriu zise, cât și copiii fără deficiențe, dar care prezintă manifestări stabile de inadaptare la exigențele școlii. Școala este un mediu important de socializare.

Psihologii și psihopedagogii subliniază mereu importanța instruirii acestor copii prin metode ludice.

Copiii cu C.E.S. pot prin joc să-și exprime propriile capacități. Astfel copilul capătă prin joc informații despre lumea în care trăiește, intră în contact cu oamenii și cu obiectele din mediul înconjurător și învață să se orienteze în spațiu și timp.

Datorită faptului că se desfășoară mai ales în grup, jocul asigură socializarea. Jocurile sociale sunt necesare pentru persoanele cu handicap, întrucât le oferă șansa de a juca cu alți copii, orice joc având nevoie de minim două persoane pentru a se desfășura. Jocurile trebuie însă să fie adaptate în funcție de deficiența copilului. Copiii cu tulburări de comportament trebuie să fie permanent sub observație, iar la cei cu ADHD jocurile trebuie să fie cât mai variate.

Formele de integrare a copiilor cu C.E.S. pot fi următoarele: clase diferențiate, integrate în structurile școlii obișnuite, grupuri de câte doi-trei copii deficienți incluși în clasele obișnuite, integrarea individuală a acestor copii în aceleași clase obișnuite.

Elevii cu C.E.S. au nevoie de un curriculum planificat diferențiat, de programe de terapie lingvistică, de tratament logopedic specializat, de programe specifice de predare-învățare și evaluare specializate, adaptate abilităților lor de citire, scriere, calcul, de programe terapeutice pentru tulburări motorii. De asemenea pot beneficia de consiliere școlară și vocațională personală și a familiei.

De asemenea copiii au nevoie de ajutor suplimentar din partea profesorilor și colegilor, fiind nevoie să primească în activitatea școlară conținuturi și sarcini simplificate. Consilierul școlar este și el de un real ajutor, el oferind consilierea elevului și a familiei.

Din experiența personală putem afirma că profesorul poate folosi în procesul de predare-învățare, evaluare diverse strategii și intervenții utile:

Crearea unui climat afectiv-pozitiv

- Stimularea încrederii în sine și a motivației pentru învățare;
- Încurajarea sprijinului și cooperării din partea colegilor, formarea unei atitudini pozitive a colegilor;
- Încurajarea independenței, creșterea autonomiei personale;

- Sprijin, încurajare și apreciere pozitivă în realizarea sarcinilor școlare, fără a crea dependență;

Sprijin emoțional

- Folosirea unui limbaj simplu, accesibil elevului și nivelului lui de înțelegere;
- Instrucțiuni clare privind sarcinile și elaborarea unor programe individuale de lucru;
- Așezarea în prima bancă a elevilor cu deficiențe de vedere, adecvarea materialelor didactice;

- Stabilirea foarte clară a regulilor și consecințelor nerespectării lor în clasă și aplicarea lor zilnic;

- Așezarea copiilor cu hiperactivitate și deficit de atenție în primele bănci, astfel încât să nu le distragă atenția restul colectivului și în apropierea elevilor percepuți ca modele pozitive;

- Încurajarea oricărei tentative de comunicare, indiferent de natura ei;

- Educatorul să aprecieze limita de suportabilitate a elevului (să nu-l jignească sau umilească);

- Orice activitate să fie bine planificată, organizată și structurată;

- Profesorul să dea dovadă de consecvență și corectitudine în evaluare;

Abordarea incluzivă susține că școlile au responsabilitatea de a-i ajuta pe elevi să depășească barierele din calea învățării și că cei mai buni profesori sunt aceia care au abilitățile necesare pentru a-i ajuta pe elevi să reușească acest lucru. Pentru aceasta școala trebuie să dispună de strategii funcționale pentru a aborda măsuri practice care să faciliteze îndepărtarea barierelor cu care se confruntă elevii în calea participării lor la educație. Putem stabili de asemenea relații de colaborare cu autoritățile locale, părinții și reprezentanții comunității.

Într-o abordare incluzivă toți elevii trebuie considerați la fel de importanți, fiecare să îi fie valorificate calitățile, pornind de la premisa că fiecare elev este capabil să realizeze ceva bun, durabil.

Bibliografie

1. Albu A., Albu C., „Asistența psihopedagogică și medicală a copilului deficient fizic”, Iași, Polirom, 2000
2. Ionescu S., „Adaptarea socioprofesională a deficienților mintal”, București, Ed Academiei, 1975
3. Verza E, Paun E, „Educația integrată a copiilor cu handicap”, Unicef, 1998
4. Weihs T J, „Copilul cu nevoi speciale”, Editura Triade, Cluj Napoca, 1998
5. Verza F, „Introducerea în psihopedagogia specială și asistența socială”, Educația Fundației Humanitas, 2002
6. Enachescu C, „Tratat de psihopatologie”, Editura Tehnică, 2000
7. Nicola I., „Pedagogie”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994
8. OECD, Politici în educație pentru elevii în situație de risc și pentru cei cu dizabilități din Europa de Sud-Est, Paris 2007

STUDIU - FACTORII DEZVOLTĂRII ONTOGENETICE

Prof. înv. preșc. Furdui Mirela Elena
Școala Gimnazială „Nicodim Ganea” Bistra/GPN Bistra

Ontogeneza reprezintă dezvoltarea individului din momentul concepției până la moarte (DEX). Cuvântul „ontogeneză” provine de la cuvintele grecești *ontos* = ființă și *genesis* = dezvoltare. În ontogeneză individul se dezvoltă din punct de vedere biologic, psihic și social.

Dezvoltarea fizică este desemnată în general prin termenul de creștere (ex. creștere osoasă, musculară, ponderală etc.)

Termenul „maturizare” are două sensuri:

1. Maturizarea desemnează procesul de dezvoltare fizică și psihomotorie din copilărie care se desfășoară în aceeași ordine la toți copiii, fiind influențat preponderent de ereditate. Ritmul dezvoltării depinde de factorii de mediu, dar ordinea nu se poate schimba.
2. Maturizare înțelegem dezvoltarea bio-psiho-socială până la vârsta adultă. Etapa în care se atinge nivelul maxim de dezvoltare se numește maturitate (din limba latină *maturus* = copt). În acest caz se face referire doar la acele aspecte ale dezvoltării biologice care sunt în legătură cu dezvoltarea psiho-socială. Prin dezvoltare psiho-socială înțelegem procesul de formare și restructurare a proceselor, funcțiilor și însușirilor psiho-comportamentale care asigură adaptarea individului la mediu.

Omul este însă o ființă rațională. El gândește, comunică, adică interacționează cu ceilalți, reacționează într-un anumit fel, deci este receptiv la influențele celor din jurul său. Vom spune că omul este educabil, prin educabilitate înțelegând tocmai această însușire specifică a ființei umane de a fi altul decât este, adică de a fi perfectibil. Perfectibilitatea este condiția sine qua non a educației.

Progresele înregistrate în domeniul cercetărilor biologice și psihologice pe la jumătatea secolului trecut au determinat majoritatea psihopedagogilor să-și concentreze atenția asupra factorilor care contribuie la formarea și dezvoltarea ființei umane, la devenirea ei din stadiul de ființă biologică, în cel de ființă socială. Acești factori sunt:

- ereditatea
- mediul
- educația.

Ereditatea este caracteristica biologică a ființelor ce desemnează complexul de predispoziții care se transmit de la ascendenți la descendenți prin intermediul mecanismelor genetice.

Fiecare om este purtătorul, atât al trăsăturilor generale ale speciei umane: poziția bipedă, structura anatomo-fiziologică, tipuri de reflexe, cât și a caracterelor ereditare care îi sunt transmise pe linie directă de la proprii săi ascendenți: culoarea pielii, ochilor, conformația feței, anumite particularități ale grupe sanguine etc.

Ereditatea generală și cea particulară alcătuiesc substratul material al eredității. Preocuparea cercetătorilor care au avut ca obiect de analiză factorii devenirii ființei umane, s-a centrat pe stabilirea semnificației și ponderii moștenirii ereditare în formarea personalității. Întrebarea pe care și-au pus-o a fost dacă ereditatea poate fi socotită un factor cu rol determinat în acest sens sau dimpotrivă.

În concluzie, putem spune că, ereditatea nu redă în mod necesar tipurile de comportament, ci numai predispoziții.

Mediul este ansamblul condițiilor naturale, materiale și sociale ce alcătuiesc cadrul de existență al omului și care îi oferă acestuia o diversitate de posibilități de dezvoltare psihoindividuală.

Din acest punct de vedere ne interesează în principal:

- care este structura mediului;
- ce componente structurale ale mediului au o influență mai mare asupra personalității umane;
- cum acționează mediul asupra devenirii ființei umane.

Structura mediului se prezintă astfel: în funcție de momentul de referință din viața omului, înainte de nașterea sa sau după, vorbim de influențe ale mediului intern și de influențe ale mediului extern.

În faza prenatală, asupra copilului se exercită anumite influențe interne determinate de ambianța intrauterină. Această influență nu este atât de importantă, dar nici nu poate fi neglijată.

Totalitatea influențelor externe care se exercită asupra omului de-a lungul întregii sale perioade postnatale, reprezintă mediul extern, în cadrul căruia se operează o distincție între influențele mediului fizic sau primar și influențele mediului social sau secundar.

Mediul fizic este cadrul natural în care omul își desfășoară viața și cuprinde ansamblul condițiilor bioclimatice (relief, climă, floră, faună), ce îi influențează dezvoltarea și maturizarea biologică (înălțime, culoarea pielii), precum și modul de a trăi (meserii, vestimentație, alimentație specifică).

Influențele sale asupra dezvoltării psihice a omului sunt apreciate de specialiști ca nerelevante. Mediul fizic nu acționează și nu influențează direct dezvoltarea psihică a omului.

Mediul social - Omul este supus și determinărilor de ordin social care au un impact mult mai puternic asupra dezvoltării sale psihoindividuale.

Din punct de vedere al devenirii ființei umane, definim mediul social ca fiind ansamblul influențelor ce decurg din interacțiunea omului cu totalitatea condițiilor economice, politice și culturale, care își impun amprenta asupra dezvoltării psihice.

Influențele exercitate de mediul social asupra omului sunt:

- directe, prin: schemele de conduită oferite de ceilalți membrii ai colectivității căreia îi aparține; limbaj, ca mijloc de comunicare și transmitere a capitalului de cultură și a întregii cunoașteri acumulate prin experiența grupului;
- indirecte, prin: membrii ai familiei care joacă rolul de factor mediu între acesta și realitatea socială și care ei înșiși, sunt influențați în comportamentul lor de cultura grupului căruia îi aparțin.

Limba ca mijloc de comunicare între membrii grupului este caracteristica asemănării lor și le dă sentimentul apartenenței la un anumit mediu social.

Mediul social acționează asupra dezvoltării psihoindividuale a omului prin grupul social care determină o obișnuință comună. Caracteristica principală a mediului social este diversitatea, neuniformitatea. În funcție de impactul și conținutul lor, precum și de gradul lor de organizare, influențele mediului social sunt:

- organizate,
- spontane.

Influențele cu specific organizat, instituționalizat din mediul social sunt exercitate de familie și școală, dar și de diverse instituții socio-culturale, mass-media etc.

Mediul social exercită însă, și influențe spontane, neintenționate educative, ce rezultă din activitățile cotidiene, din întregul mediu de viață al copilului: civilizația urbană, viața satului, grupurile de vârstă, cercul de prieteni etc.

Educația este factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei. Ea sistematizează și organizează influențele mediului. Are o funcție socială, fiind intermediarul între om și condițiile de mediu.

Copilul dobândește prin educație norme, valori, modele care se manifestă apoi ca opțiuni personale, în comportamentul său.

Formarea și dezvoltarea personalității umane este deci, un proces orientat, organizat și conștientizat prin educație.

„Educația depistează dispozițiile ereditare, le diferențiază, le modifică, le grăbește funcționarea, le suplimentează forța, făcând din ele calități”. Totodată, „influențele mediului, neorganizate, sunt direcționate de educație, oferindu-le omului în forma pedagogică, pentru a le face durabile și consecvente.”

BIBLIOGRAFIE

1. Cosmovici A., Iacob L.: „Psihologie Școlară”, Editura Polirom, Iași, 2010
2. Cucoș C.: „Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice”, Editura „Polirom”, Iași, 1990
3. Ionescu M.: „Educația și dinamica ei”, Ed. Tribuna învățământului, București, 1998

DESPRE IGIENA AERULUI (I).

Prof. Poptelecan Călin, Liceul Teologic Greco-Catolic Blaj

Aerul reprezintă cel mai important factor de mediu, acesta fiind indispensabil vieții. Trebuie știut astfel că organismul uman nu poate trăi fără acesta mai mult de câteva minute, în schimb fără apă poate supraviețui câteva zile, fără alimente însă chiar și săptămâni. Necesarul de aer pentru un interval de timp de 24 de ore este de aproximativ 12-14 m³ comparativ cu necesar de apă evaluat la 2-3 litri și de alimente de numai 1 kg. Aerul odată pătruns prin sistemul respirator trece din plămâni direct în sânge și de aici în tot organismul.

Din punct de vedere chimic, aerul este un amestec de gaze (vezi fig.1) în care concentrația cea mai mare revine azotului, cu un procent de 78-79% urmat de oxigen, 20-21%, dioxid de carbon, gaze nobile sau rare în procent de 0,01%, de pulberi, germeni, vapori de apă.

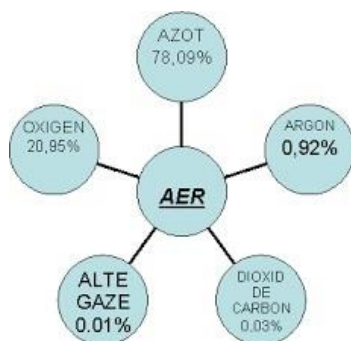

Fig.1

În procesul respirator aerul suferă modificări importante astfel nivelul oxigenului scade în aerul expirat la 16-17%, iar dioxidul de carbon crește 3-4%, numai azotul rămâne neschimbat, considerat fiind un gaz areactiv. Concentrația azotului în amestecul de gaze din aer nu suferă modificări din acest motiv creșterea presiunii parțiale se datorește numai creșterii presiunii atmosferice care se realizează prin coborârea sub nivelul mării. Din acest motiv creșterea presiunii atmosferice la coborârea sub nivelul mării duce la creșterea presiunii parțiale a gazelor din aer, are loc fixarea oxigenului de hemoglobină iar dioxidul de carbon intră în sistemele tampon, iar azotul se dizolvă în sânge și se fixează în lipide în special în țesutul adipos și țesutul nervos determinând ceea ce se numește narcoză hiperbară sau beția adâncurilor. Și revenirea la suprafață este însoțită de o scăderea presiunii atmosferice și ca urmare o scădere a presiunii parțiale a azotului care trece din starea sa dizolvată în cea de gaz eliminându-se la nivelul pulmonului, însă dacă viteza de reducere a presiunii parțiale a azotului este mai mare decât viteza de eliminare a sa prin procesul respirației, azotul va rămâne în sânge și poate produce embolii gazoase mortale cu localizare cerebrală sau la nivelul cordului.

Evitarea acestor ipostaze se poate face printr-o revenire lentă la suprafață și în trepte, să se reducă adâncimea la care s-a ajuns la jumătate, cu o pauză pentru eliminarea azotului gazos din sânge, după care se continuă revenirea până la jumătatea adâncimii la care s-a ajuns după care urmează o nouă pauză până se ajunge la suprafață.

Cel mai important gaz însă din amestec este reprezentat de oxigen care este gazul cel mai trebuincios organismului, a cărui acțiune se manifestă prin scăderea presiunii sale parțiale. Această scădere este determinată de scăderea presiunii atmosferice, dar de această dată în sens invers, adică scăderea presiunii atmosferice în cazul ridicării de la nivelul solului. În acest caz apar două fenomene total diferite ca și manifestare și anume: răul de munte și răul de altitudine. Prima situație se întâlnește la ascensiunea pe munte, la persoanele cu antrenament puțin în jurul altitudinii de 2500-3000 m, manifestându-se prin oboseală prematură creșterea frecvenței pulsului cefalee sau lipotimie. Al doilea fenomen îl reprezintă răul de altitudine, fenomen care apare în cazul ascensiunilor cu aparatele de zbor la peste 6-7000 m altitudine, caz în care se identifică cam

aceleași simptome ca și la răul de munte doar că se mai pot identifica și alte manifestări cum ar fi apariția de aritmii și dureri precordiale, înfundarea timpanului, senzații de greață și vomă.

Având o scurtă imagine asupra importanței acestor gaze respiratorii și asupra rolului în organism, trebuie să subliniem faptul că concentrația lor poate fi alterată prin pătrunderea în compoziția lor a unor elemente străine care pot distruge și exercita efecte nocive asupra stării de sănătate, fenomen cunoscut sub denumirea de poluarea aerului. Această poluare este indusă de diferite surse fie ele naturale sau artificiale (fig.2).

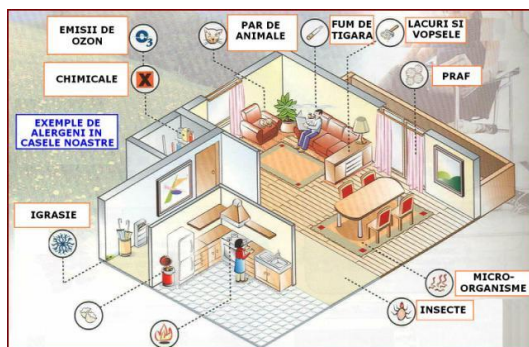

Fig.2

Dintre sursele naturale enumerăm: plantele și animalele prin polen, păr, pene, puf, dispersate în aer. Tot la cele naturale mai putem integra și erupțiile vulcanice care degajă în atmosferă pulberi, gaze și fum, la distanțe uneori foarte mari și care pot persista timp îndelungat în atmosferă cu efecte nocive decât rareori asupra organismului uman.

La polul opus însă se află sursele artificiale rezultate în primul rând din activitate antropică, mai ales cea rezultată din arderile de orice tip, în primul rând cărbunii (să nu uităm revoluția industrială și efectul de smog), carburanții și gazele naturale astfel că cu cât combustibilul conține o cantitate mai mare de impurități și nivelul poluării este mare. Sigur nu trebuie neglijată și cantitatea de oxigen implicată în procesul arderii, o cantitate scăzută de oxigen în ardere determină o creștere a compoziției și numărului de poluanți. Se consideră că cele mai poluante ramuri sunt siderurgia, industria chimică, constructoare de mașini, etc.

În general se poate spune că poluanții atmosferici sunt de două tipuri reprezentanți de pulberi sau aerosoli în care mediul dispersant este gazos și pulberea și gazele în care atât mediul dispersant cât și faza dispersată sunt gazoase.

Aerul prezintă așa cum știm ca și apa capacitate de autopurificare, adică capacitate de a elimina poluanții conținuți, proces realizat prin două mecanisme, primul îl reprezintă sedimentarea sau depunerea poluanților, care se depun ieșind din masa aerului și difuzia, proces ce presupune amestecul poluanților în masa aerului și în acest fel se reduce treptat concentrația acestora. Efectul exercitat de aerul poluat asupra organismului și implicit asupra sănătății se pot diferenția în două mari categorii, prima care ține de poluanți și factori care țin de organismul uman.

Bibliografie selectivă:

1. Mănescu S., Tănăsescu Ghe., Cucu M., Igiena, Ediția a II-a Editura Medicală, București, 1996.
2. Poll N., Șerban A., Noțiuni fundamentale de igienă, vol. I., Editura Imprimeria Coresi, București, 1998.
3. Vlaicu B., Sănătatea mediului ambiant, Editura Brumar, Timișoara, 1996.
4. Legea nr.100/1998, privind asistența de sănătate publică
5. www.google.co
6. www.wikipedia.com

ROLUL GRĂDINIȚEI ÎN DEZVOLTAREA COMUNITĂȚII

Prof. inv. preșcolar Bîte Aniela Ioana, Școala Gimnazială Emil Racoviță Gîrda de Sus

Comunitatea reprezintă o potențialitate virtuală pentru dezvoltarea personalității individului. Mediul social oferă posibilități nelimitate în vederea valorificării predispozițiilor native ale individului; putem spune că unei diversități genetice îi corespunde o infinitate de posibilități oferite de mediu. Este important de subliniat ca accentul nu se pune aici pe simpla prezență sau absență a factorilor de mediu, ci pe măsura, maniera și rezonanța interacțiunii dintre factorii respectivi de mediu și individul uman.

Comunitatea reprezintă o entitate social-umană, ai cărei membri sunt legați prin locuirea aceluiași teritoriu și prin relații sociale constante și tradiționale, consolidate în timp. În mod firesc, părinții sunt primii educatori ai copilului. Vine apoi rândul profesioniștilor din grădinițe și școli să se ocupe de educarea și formarea copiilor printr-o metodologie și un curriculum specific vârstei acestora.

Ce este comunitatea? *Comunitatea reprezintă o entitate social-umană, ai cărei membri sunt legați prin locuirea aceluiași teritoriu și prin relații sociale constante și tradiționale, consolidate în timp.*

Ce este grădinița? *Instituție de învățământ preșcolar, destinată copiilor între 3 și 6-7 ani. Originile grădiniței de copii se găsesc în operele lui Pestalozzi, dar adevăratul lui inițiator a fost Friedrich Froebel, care le-a și dat denumirea „kindergarten“ (1837) și a conceput jocuri și material didactic specific.*

Marea provocare pentru educatorul de azi o reprezintă propunerea și derularea unor activități în parteneriat, care necesită creativitate și imaginație în inițiere, dinamism în organizare și desfășurare, toleranță și flexibilitate în luarea deciziilor și responsabilitate în evaluare. Pentru a desfășura un proiect de succes în parteneriat cu actorii comunitari trebuie să cunoaștem arta de a ști să răspundem, în egală măsură, nevoilor comunității.

Un parteneriat de succes, implică identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și întregii comunități; găsirea modului optim pentru atingerea scopului propus; organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru atingerea scopului propus; identificarea adecvată a competențelor celor implicați în proiecte folosindu-le la maxim; combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și diferitelor tehnici care se pot aplica unor sarcini diferite. Direcțiile de colaborare cu factorii implicați: asigurarea egalității în educație; revigorarea spiritului civic și a mentalităților comunitare; dialogul deschis; inițiativa și participarea; dezvoltarea; cooperarea și colaborarea.

Luând în considerare aceste direcții, reprezentanții grădiniței trebuie să își asume rolul de promotor, colaborator și facilitator, în timp ce grădinița trebuie să orienteze întregul său demers asupra celor mici, astfel încât copilul să devină actor principal al demersului educațional, fapt care va duce gradual la creșterea prestigiului grădiniței în comunitate. Dar educația copiilor, priviți ca cei mai tineri membri ai unei comunități, este responsabilitatea întregii comunități. Ea este leagănul creșterii și devenirii copiilor ca viitori adulți responsabili de menirea lor în folosul întregii comunități.

Comunitatea de oameni care trăiesc și învață împreună constituie contextul primordial în care se desfășoară educația și are la bază mai multe caracteristici. Prima caracteristică este aceea că, oamenii au, ca ființe sociale, din cele mai vechi timpuri tendința firească de a se organiza în comunități guvernate de o serie de norme formale și informale care asigură funcționarea și progresul comunității.

A doua caracteristică se referă la faptul că fiecare persoană are drepturi și responsabilități. Astfel, asigurarea accesului egal la educație este dreptul fiecărui membru al comunității, dar și responsabilitatea întregii comunități. Sistemul de educație devine astfel parte integrantă în viața comunității, cu toate cerințele ce decurg pentru buna lui funcționare.

Următoarea caracteristică se referă la faptul că o comunitate care plasează educația printre

prioritățile sale este o comunitate care acționează conștient în folosul tuturor membrilor săi. Este bine știut faptul că, pe termen lung, investiția în educație este cea mai valoroasă pentru societate.

În cadrul unei comunități, grădinița și școala sunt instituții care asigură educația copiilor dar sprijină, în același timp preocuparea și nevoia adulților pentru perfecționare continuă și învățarea pe tot parcursul vieții.

Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-comunitate. Colaborarea familie-grădiniță-comunitate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copiii. Beneficiarii parteneriatelor educaționale: copiii, părinții, cadrele didactice și profesioniștii în domeniul ocrotirii și educării copii.

Reacția grădiniței, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru preșcolari care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului.

Grădinița trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin stimularea intelectuală a copiilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate.

Bibliografie:

1. Rădulescu Eleonora, Tîrcă Anca – „Școală și comunitate. Ghid pentru profesori”, Colecția educația 2000+, editura Humanitas Educațional, București 2002
2. Stăiculescu, Camelia (2012), Școala și comunitatea locală. Parteneriat pentru educație, București, Editura ASE
3. Voiculescu, Florea - Analiza resurse – nevoi și managementul strategic în învățământ, Editura Aramis, 2004

FAMILIA – PRIMA ȘCOALĂ

Prof. învă. primar Crișan Semidia, Școala Gimnazială Vadu Moșilor

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, drepturile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.

Prin factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze de loc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri

încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale zilei, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea acestora.

Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (un comportament civilizat, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine, prietenie) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lecții demonstrative, ședințe, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare, proiecte educaționale). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinată în educarea copiilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Nicola, I., „Pedagogie”, E.D.P., București, 1992;
2. Osterrieth, P., „Copilul și familia”, E.D.P., București, 1973;
3. Stoica, M., „Pedagogie și psihologie”, Editura Gheorghe Alexandru, 2002.

STUDIUL COMPARATIV ÎNTRE METODELE TRADIȚIONALE ȘI METODELE MODERNE

Prof. inv. primar Gligor Dana, Școala Gimnazială Cîmpeni

Activitatea instructiv-educativă se desfășoară în baza unor finalități, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode și procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate și evaluate prin strategii specifice. Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învățământ pot fi definite ca „modalități de acțiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, își însușesc cunoștințe, își formează priceperi și deprinderi, aptitudini, atitudini, concepția despre lume și viață.

Metodele de predare-asimilare pot fi clasificate în:

1. Tradiționale: expunerea didactică, conversația didactică, demonstrația, lucrul cu manualul, exercițiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare (jocurile, învățarea pe simulator), învățarea prin descoperire. Principala metodă de educare a gândirii în învățământul tradițional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susținându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care știu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradițională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidați, nu știu ce se urmărește. Așadar, forma clasică a învățământului dezvoltă puțin gândirea elevilor. Ulterior s-au preconizat diverse moduri de organizare a învățământului, denumite școli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învățământului se dovedește superior, dar solicită mult timp. Metodele activ-participative pun accent pe învățarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiționale de învățare. Educația pentru participare îi ajută pe elevi să-și exprime opțiunile în domeniul educației, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanți la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informații, ci și un participant activ la educație. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăța” la a „învăța să fii și să devii”, adică pregătirea pentru a face față situațiilor, dobândind dorința de angajare și acțiune.

Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic și formarea capacității acestora de a emite opinii și aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităților cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea și evaluarea soluțiilor posibile într-o situație dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor. A gândi critic înseamnă a deține cunoștințe valoroase și utile, a avea convingeri raționale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate și evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ și a colabora la găsirea soluțiilor. Pentru ca învățarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli.

Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuși să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiții: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicații complete și corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înțeleasă de toată lumea. În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanțe pozitive față de elevi; utilizarea unor strategii de management educațional eficient; stabilirea de obiective clare și comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Eficiența muncii în grup depinde de claritatea explicației pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicații cât mai clare și să se asigure că ele au fost corect înțelese de către elevi.

Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiționale și cele moderne utilizate în predare.

Metodele tradiționale au următoarele caracteristici:

- pun accentul pe însușirea conținutului, vizând, în principal, latura informativă a educației;
- sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, așadar comunicarea este unidirecțională;
- sunt predominant comunicative;
- sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoștințelor;
- au un caracter formal și stimulează competiția;
- stimulează motivația extrinsecă pentru învățare;
- relația profesor-elev este autocratică, disciplina școlară fiind impusă.

Aceste metode generează pasivitatea în rândul elevilor.

La polul opus, **metodele moderne** se caracterizează prin următoarele note:

- acordă prioritate dezvoltării personalității elevilor, vizând latura formativă a educației;
- sunt centrate pe activitatea de învățare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educațional;
- sunt centrate pe acțiune, pe învățarea prin descoperire;
- sunt flexibile, încurajează învățarea prin cooperare și capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativă;
- stimulează motivația intrinsecă;
- relația profesor-elev este democratică, bazată pe respect și colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecției.

Prin metodele moderne se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea. Din toate cele menționate rezultă faptul că profesorul trebuie să-și schimbe concepția și metodologia instruirii și educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educație permanentă, să se implice în deciziile educaționale, să asigure un învățământ de calitate. A aplica metode moderne de predare- evaluare nu înseamnă renunțarea la predarea sistematică a cunoștințelor. Dacă în trecut uniforme erau obligatorii, acum acestea se găsesc doar în unele școli. Ele erau folosite pentru ca toți elevii să fie egali din punct de vedere al situației materiale pentru a nu se face diferențe între elevi. În perioada de reșezare a învățământului românesc pe baze noi, trebuie să se găsească o linie de mijloc între suprasaturarea informațională care era specifică vechiului sistem și cantitatea prea mică de informații care s-ar putea transmite (se încearcă o îmbinare a mijloacelor tradiționale, metodelor tradiționale cele mai eficiente, cu cele mai moderne pentru obținerea unor finalități cât mai bune).

Pe lângă mijloacele clasice (tabla, creta, manualul, planșele, mijloacele audio-vizuale) se folosesc tot mai mult mijloacele moderne- fișe de lucru, portofolii, jocuri didactice, aparate, mașini și mijloace electronice, mecanisme cu ajutorul cărora se prezintă fenomene din natură, calculatoarele, rețele de calculatoare, platforme educaționale pentru realizarea de proiecte sau pentru prezentarea unor teme. Într-o lecție reușită se folosesc mai multe mijloace de învățământ, care se selectează și se utilizează împreună în funcție de conținuturi. Cel mai utilizat mijloc modern de învățământ este calculatorul (computerul). Se folosește tot mai mult noțiunea de instruire asistată de calculator, computerul fiind instrumentul care a permis punerea în valoare a lecției programate.

Bibliografie

1. Ion Al. Dumitru, Dorel Ungureanu „Pedagogie și elemente de psihologia educației –pentru examenele de definitivare în învățământ și grade didactice” Ed. Cartea Universitară, București, 2005
2. Constantin Cucoș „Pedagogie” Ed. Polirom, Iași, 2006
3. Ion T. Radu „Evaluarea în procesul didactic” Ed. Didactică și Pedagogică, R.A.București, 2007

STUDIU- CREATIVITATEA – PREMISĂ A PERFORMANȚEI ȘCOLARE

“Fără creativitate nu există soluții la probleme, nu există o viziune a viitorului, nu există găsirea oportunităților și fructificarea lor, nu există alternative, nu există exprimarea ființei umane la întregul ei potențial.”
(Pera Novacovici)

Înv. Marc Aurica, Școala Gimnazială Cîmpeni

A trăi în lume presupune un înalt grad de adaptare și de curaj care este legat în mare măsură de creativitate. De-a lungul timpului specialiștii au elaborat mai multe teorii asupra conceptului de creativitate. Astfel J.P.Guilford concepe creativitatea ca o etapă a învățării, transferabilă și în alte domenii de activitate, iar Nednik consideră creativitatea un proces de organizare și transformare a unor elemente asociative în combinații noi pe baza gândirii. Creativitatea nu înseamnă doar receptarea și consumul de nou, ci în primul rând crearea noului. După C.Rogers adaptarea creativă naturală pare a fi singura posibilitate prin care omul poate ține pasul cu schimbarea caleidoscopică a lumii sale.

Prin originea ei, natura umană este creatoare. Creativitatea nu e ceva ce poate fi învățat, dar este cu siguranță ceva ce poate fi exersat și dezvoltat. Se pare că există, în mare, cinci moduri în care putem stimula și alimenta creativitatea. Aceste cinci căi, propuse de Brian Cleeg și Paul Birch sunt: cultura, dezvoltarea personală, energia mentală, tehnicile și amuzamentul. În funcție de capacitățile noastre de utilizare a cunoștințelor și de memorare, ne îmbogățim stocul de idei, din care răsar concepte noi.

Școala reprezintă principalul factor care poate contribui decisiv la valorificarea creativității potențiale a copiilor și la educarea creativității. Idealul educațional al școlilor românești vizează formarea personalității autonome și creative, a acelei personalități care să anticipeze viitorul, să descopere și să rezolve situațiile împreună cu ceilalți. Dezvoltarea creativității în viața școlară și cultivarea acestui aspect este un obiectiv important în dezvoltarea unei ființe capabile să se descurce în diferite etape ale vieții, făcând față diferitelor probleme. Astfel școala contemporană trebuie să fie centrată pe elev, oferindu-i posibilitatea de dezvoltare la maxim a capacităților și aptitudinilor creatoare prin procesul învățării. Cercetările în domeniul creativității au arătat că există interacțiuni între creativitate, inteligență, randament școlar, conținutul învățământului și rezultatele învățării.

Noile metode de învățământ optează pentru realizarea unor activități creative și formarea unui climat prietenos. Potrivit acestora elevii trebuie să-și manifeste curiozitatea, să-și exprime liber părerile fără a fi ironizat sau stânjenit pentru eventualele greșeli. Pentru învățământul românesc actual, dezvoltarea creativității a devenit un scop în sine, din această cauză se caută trecerea treptată de la metodele tradiționale la metode interactive, centrate pe elev, dând posibilitatea de afirmare tuturor categoriilor de elevi. Dacă în activitatea de la clasă vom aplica metodele moderne, inovative, interactive, vom reuși cu ușurință să dezvoltăm la elevi gândirea alternativă și creativitatea întrucât vom reduce plictiseala, stârnind astfel curiozitatea, deschizându-le mințile fără a le supraîncărca și punând în ele scânteia pentru cunoaștere.

În general, dar și în cazul elevilor, creativitatea poate fi influențată de anumiți factori determinanți, adică acele condiții care permit actului creativ să se realizeze, condiții care pot fi atât interne, caz în care le numim condiții subiective/psihologice de personalitate ale creativității, cât și externe, de mediu fizic și mai ales social, la care ne referim deseori cu termenul de climat creativ sau mediul stimulativ.

Factorii interni sunt însușiri și procese psihice grupate în trei categorii:

- a) factori cognitivi și de procesare intelectuală: imaginația, gândirea, cu factorul ei general inteligența, intuiția, memoria ș.a.;
- b) aptitudinile speciale: academice, tehnice, științifice, artistice, creative, de conducere, sociale și multe altele;
- c) factori noncognitivi și nonaptitudinali sau, cu un termen mai puțin corect, dar larg

utilizat, factori „de personalitate”: factori atitudinali, motivaționali și de caracter;

Printre factorii nonintelectuali și nonaptitudinali ai creativității amintim: perseverența, deschiderea la experiență, nonconformismul, dorința de a schimba, toleranța la ambiguitate, curiozitatea, setea de senzații/emoții tari, umor și playfulness, natura artistică, deschiderea intelectuală (open-minded), nevoia de singurătate.

Există anumite bariere și blocaje care frânează dezvoltarea, cât și manifestarea creativității individului:

- bariere legate de contextul sociocultural se referă la condițiile în care un individ trăiește într-un tip de societate sau mediu nesatisfăcător pentru el.

- barierele datorate fricii endemice care se referă la teama pe care o încearcă anumiți membri ai societății, cei mai vulnerabili, cei care au unele sensibilități personale.

- bariere referitoare la relațiile individ-grup: lipsa de comunicare, marginalizarea, lipsa de autenticitate, izolarea, dependența.

Sidney Shore a inventat trei tipuri de blocaje ale creativității: emoționale, culturale și perceptive. Este foarte important să înveți să detectezi natura acestor blocaje pentru a introduce spiritul novator în grupuri și organizații.

Pe parcursul procesului de formare a copilului se pot ivi numeroși factori de ambianță care pot stimula sau inhiba dezvoltarea calităților creatoare ale personalității. În cadrul activităților la clasă urmăresc în permanență dezvoltarea factorilor gândirii creative: originalitatea, fluiditatea, flexibilitatea, dezvoltarea istețimii, imaginației, inteligenței, folosind metode interactive, cum ar fi: ”Brainstorming, Explozia stelară, Ciorchinele, Știu / Vreau să știu / Am învățat, Metoda BBB (Mapa de imagini), Jurnalul cu dublă intrare, Cubul, Bulgărele de zăpadă, Mozaicul, Turul galeriei, Tehnica 6 / 3 / 5, Linia valorică, Metoda pălăriilor gânditoare, Sinectica” etc. Acestea determină apariția unei atmosfere destinsă, dispare reticența unor elevi în abordarea sarcinii de lucru iar teama de eșec poate fi înlocuită cu dorința de a încerca. Aici se poate naște ideea creatoare. Iar din acest punct până la reușită nu mai este decât un pas pe care majoritatea elevilor îl pot face alături de colegii lor.

Predarea creativă pregătește și încurajează învățarea creativă. Predarea creativă vizează de altfel un antrenament intelectual și motivațional-atitudinal al elevului în raport cu conținuturile abordate. Învățarea creativă se definește prin faptul că elevii sunt implicați intelectual și acțional în descoperirea cunoștințelor, în generarea noului pe baza a ceea ce au învățat. Învățarea creativă se bazează pe căutare activă, pe explorare, problematizare, polemizare pe punere și rezolvare de probleme în manieră originală. Pentru ca elevii să ajungă la această formă superioară de învățare, ei au nevoie de îndrumarea profesorului. Pentru a stimula activismul și creativitatea elevului, profesorul însuși trebuie să fie un tip creativ și activ, să manifeste un comportament și o atitudine pozitivă în acest sens. Instruirea interactivă și creativă redimensionează rolurile și ipostazele cadrului didactic.

Prin învățarea creativă nu se urmărește neapărat a se face din fiecare copil un geniu, dar putem și trebuie să reușim, ca dascăli, să facem din fiecare copil un participant activ – independent sau în grup – la „redescoperirea” adevărurilor despre lucruri și fenomene, atunci când i se indică direcțiile de cercetare sau i se dau notele definitorii, să-și pună întrebări similare cu cele pe care și le pune cercetătorul științific cum ar fi: „cine”, „ce”, „unde”, „prin ce mijloace”, „în ce scop”, „cum”, „când”, deoarece ele întrețin interesul pentru cunoaștere și corespund spiritului de curiozitate al copilului.

Bibliografie:

- Mihaela Roco, 2004, *Creativitate și inteligență emoțională*, Iași, Polirom
Roșca, Al., (1981), *Creativitate generală și specifică*, Editura Academiei, București.
Clegg, B., Birch, P., *Creativitatea*, Editura Polirom, Iași, 2003.
Ionescu, M., Chis, V., (1992), *Strategii de predare și învățare*, Editura Științifică, București.
Marian Nistor, *Stimularea creativității școlarului mic prin individualizarea învățării*, București, 2019

Școala Gimnazială « Nicolae Drăgan »
Galda de Jos
Nr. înreg...../.....

Avizat,
Director: prof. Goia Nicoleta

Proiect educațional „Sărbătoarea Dovleacului”

Prof.coordonator : diriginte – Albu Irina Maria

GRUPUL ȚINTĂ:

- Elevii clasei a VI –a de la Școala Gimnazială „Nicolae Drăgan” ;

🌀 Argument:

Activitatea extracurriculară este parte integrantă a demersului didactic, venind să definească sfera educațională prin proiecte, grupuri țintă, parteneriate, finanțări, obiective clar definite, evaluări și diseminări ale informațiilor, menite să contureze profilurile culturale ale elevilor, să deschidă porți spre educația permanentă. Dimensiunea europeană a învățământului

românesc, presupune o disponibilitate și o mobilitate crescută a cadrului didactic, o ancorare realistă în contextul economic actual, în centrarea întregii sale activități pe elevul de azi. La vârsta aceasta, copiii sunt foarte receptivi la ce li se arată cu ajutorul imaginilor sau a substitutelor (prezența concretului în orice tip de activitate este absolut indispensabilă). Întrucât nu putem stăvili progresul și avalanșa de informație caracteristică evoluției societății umane și secolului în care trăim, este necesar ca informațiile noi să fie asimilate corespunzător, ducând la formarea armonioasă a personalității copiilor. În acest sens am propus elevilor activitatea extracurriculară "SĂRBĂTOAREA DOVLEACULUI" care intenționează să înlăture prejudecata că Halloween este o sărbătoare americană și că nu se încadrează în peisajul cultural românesc. Superstițiile se regăsesc în orice cadru cultural, în variate forme. Pentru a combate pericolul imitației și asimilării greșite a formelor fără fond, ne-am propus să acordăm atenție acestui eveniment, stimulând capacitățile creative, intelectuale și afective ale elevilor prin diferite activități.

🌀 Scopul proiectului:

Activitatea are drept scop înțelegerea adecvată a semnificației sărbătorii de Halloween, o sărbătoare controversată în spațiul tradițional și cultural românesc.

🌀 Resursele proiectului:

Umane: elevi, cadre didactice, părinți;

Materiale: măști, dovleci-felinar etc.

Informaționale: site-uri, reviste, cărți, emisiuni TV, etc.

Financiare: autofinanțare, sponsorizare

Parteneriale: părinții;

🌀 Obiective specifice:

- Dobândirea de către elevi de cunoștințe cu privire la originea sărbătorii de Halloween; vechi legende, simboluri, culori, tradiții și obiceiuri ale copiilor, costumații, jocuri specifice;
- Folosirea imaginației elevilor, în crearea de decoruri specifice sărbătorii și măștilor de carnaval;
- Folosirea imaginației elevilor în decorarea dovlecilor;

🌀 **Durata de desfășurare:** o zi

🌀 **Grup țintă:** elevii clasei a VI-a de la Școala Gimnazială „Nicolae Drăgan”

🌀 **Beneficiari direcți:** elevii

🌀 **Mijloace de utilizare:** conversația, , expunerea, povestirea, activități interactive, expoziții, etc.

Nr. crt.	Activitate	Loc de desfășurare	Termen	Responsabil
1.	Să ne informăm despre obiceiurile altor popoare „Ce este Halloween”? Cum se sărbătorește?” - prezentare semnificație sărbătoare - pictură dovleci; - confecționare măști, siluete fantome și alte obiecte de Halloween;	Sala de clasă	31Oct.	Diriginte
2.	„Cel mai haios dovleac” „Cel mai interesant machiaj” “Cel mai frumos desen cu dovleci” - prezentare individuală a concurenților	Sala de clasă	31Oct .	Diriginte
3	„Carnaval de toamnă” - prezentarea unei costumații, a unei măști - petrecere de toamnă, cu măști specifice ;	Sala de clasă	31Oct.	Diriginte

La final, participanții la eveniment vor primi **diplome** și **dulciuri**.

🌀 **Vor exista categorii de premii:**

- *Cel mai haios dovleac
- * Cea mai haioasă costumatie de toamnă
- *Cel mai interesant machiaj
- *Cel mai frumos desen cu dovleci